

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania E. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Elblągu
o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt III AUa 473/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążania odwołującego się kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 27 stycznia 2022 r. w sprawie z odwołania odwołania E. S. i A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Elblągu w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek, oddalił apelację odwołującego się E. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 12 grudnia 2019 r., którym oddalono odwołanie A. S. od decyzji ZUS z dnia 20 listopada 2016 r. (pkt 1) oraz zmieniono zaskarżoną decyzję z dnia 20 listopada 2016 r. w ten sposób, że ustalono, iż E. S. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, fundusz pracy, fundusz gwarantowanych świadczeń

pracowniczych oraz fundusz emerytur pomostowych wraz z odsetkami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnymi za okres od kwietnia 2012 r. do listopada 2012 r. i oddalono odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2).

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł odwołujący się E. S. Skarżący zaskarżył wyrok w całości oraz wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za wszystkie instancje oraz za postępowanie przed Sądem Najwyższym i Sądem drugiej instancji, a ponadto o zwolnienie skarżącego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

Zaskarżanemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego, przez niewłaściwe zastosowanie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 285 § 2 k.p.c., polegające na oddaleniu wniosku strony o przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii wydanej wspólnie przez biegłych trzech specjalności, w której wypowiedzieliby się oni stanowczo i jednoznacznie, czy stan zdrowia skarżącego w okresie od listopada 2012 r. do końca 2015 r. w związku z przebytym udarem pozwalał mu na zarządzanie spółką, prowadzenie jej spraw oraz analizę jej sytuacji ekonomicznej i finansowej, a także na podejmowanie w związku z tym działań z zakresu zarządzania spółką w sposób celowy i rozsądny oraz z należytym rozeznaniem, w tym czy pozwalał na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, czy też przeciwnie z uwagi na stan zdrowia E. S. nie był w stanie bez własnej winy podołać powyższemu, co miało istotny wpływ na wynik sprawy gdyż skutkowało oparciem rozstrzygnięcia wyłącznie o treść opinii biegłego neurologa, która stała w oczywistej sprzeczności z treściami opinii biegłego psychologa oraz psychiatry, jak również w kompletnej opozycji z treścią opinii biegłego dr. R. O. wydaną do sprawy I ACa 742/16 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, która to opinia stanowiła podstawę rozstrzygnięcia w tamtejszej sprawie, a bezpośrednio wiązała się z tożsamymi przesłankami odpowiedzialności skarżącego oraz dotyczyła tożsamego czasookresu jego potencjalnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki jako członka jej zarządu. Skarżący podniósł również zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa

(jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 2651 ze zm.; dalej: Ordynacja podatkowa) w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm.; dalej: ustawa systemowa), polegające na uznaniu, iż stan zdrowia E. S. pozwalał mu na zgłoszenie wniosku o upadłość spółki we właściwym czasie, zatem iż fakt nieuczynienia tego przez skarżącego nie wynikał z braku winy po jego stronie, w sytuacji, w której należycie przeprowadzone postępowanie dowodowe dotyczące ustalenia jego stanu zdrowia winno doprowadzić do oczywistego wniosku o tym, iż nie był on zdolny do zarządzania spółką i prowadzenia jej spraw z należyтым rozeznaniem, w tym nie był on w stanie złożyć wniosku o upadłość we właściwym czasie i nie ponosił za to winy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał istotne zagadnienie prawne i oczywistą zasadność skargi.

Istotne zagadnienie prawne skarżący sformułował w następujących pytaniach: a) czy wobec istnienia znaczących rozbieżności pomiędzy wywołanymi w sprawie opiniami biegłych różnych specjalności, z których przynajmniej dwie wskazują, że stan zdrowia strony postępowania uniemożliwiał jej prowadzenie spraw spółki i zarządzanie nią z należyтым rozeznaniem, a tym samym nie pozwalał na złożenie wniosku o upadłość spółki we właściwym czasie sąd orzekający władny jest poprzestać na wnioskach jednej z nich (niekorzystnej dla strony) mimo tego, że niewątpliwie na całokształt zdolności intelektualnych i stricte somatycznych składa się szereg czynników określających zdolność człowieka do wykonywania i realizowania w sposób rozsądny skomplikowanych zadań i czynności jakimi są prowadzenie spraw spółki i zarządzanie nią; b) czy w kontekście powyższego i wobec jednoznacznego wniosku strony o powołanie biegłych trzech specjalności w celu wydania łącznej opinii w tym przedmiocie sąd orzekający jest uprawniony wniosek takowy oddalić, w szczególności mając na uwadze wieloaspektowy charakter ocen, jakim musi poddać osobę, co do zdolności której w sferze prowadzenia spraw spółki i zarządzania nią ma się wypowiedzieć, i poprzestać na jednej jedynie opinii biegłego; c) czy w wypadku, gdy z udziałem strony toczyło się inne postępowanie obejmujące tożsamy okres czasu, tożsamą

działalność oraz tożsame przesłanki odpowiedzialności za zobowiązania spółki i w sprawie tej zapadło rozstrzygnięcie korzystne dla strony, a podstawą dla jego wydania była opinia biegłego sądowego kompletnie przeciwna co do wniosków na temat stanu zdrowia strony i jej zdolności do prowadzenia spraw spółki i kierowania nią z należytym rozeznaniem w stosunku do opinii, na której oparł się sąd w sprawie kolejnej, to czy poprzestanie przez sąd orzekający na wnioskach jednej opinii biegłego wydanej w rozpoznawanej sprawie (i to odmiennej od dwóch innych opinii wydawanych w zasadzie równolegle z uwagi na złożoność problemu) nie stanowi uniknięcia ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów (art. 227 k.p.c.) i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) oraz czy nie powinno wobec wyraźnego wniosku strony w tym zakresie skutkować wywołaniem łącznej opinii biegłych różnych (wchodzących w grę) specjalności, celem niewątpliwego i bezstronnego rozwiania wątpliwości, a przez to doprowadzenie do dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z rzeczywistością.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest również w świetle stawianych orzeczeniu Sądu Apelacyjnego zarzutów oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurystycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Wskazana we wniosku podstawa nie spełnia się jako przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego lecz sprowadza się tylko do zwykłej wykładni prawa w tej konkretnej sprawie. Wskazane przez skarżącego zagadnienia nie mają charakteru abstrakcyjnego i syntetycznego, lecz są osadzone jedynie w okolicznościach tej konkretnej sprawy i są w istocie jedynie pytaniami w tej właśnie sprawie. Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na występowanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć wyłączenie ponownemu rozpoznaniu tej konkretnej sprawy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., I CSK 23/18, LEX nr 2508110; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2020 r., V CSK 127/20, LEX nr 3103883;

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 402/11, LEX nr 1214548).

Podkreślić należy, że skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazuje jednoznacznie, że został on oparty głównie na zarzutach dotyczących ustaleń i oceny dowodów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że od uznania sądu zależy dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych, ponadto, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648 oraz postanowienia z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, LEX nr 1648605 i z dnia 4 września 2018 r., II UK 460/17, LEX nr 2541914). W judykaturze można uznać ponadto za utrwalony pogląd, że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych, kolejnych biegłych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2009 r., II UK 47/09, LEX nr 559955, i powołane tam orzecznictwo), zwłaszcza zaś, gdy wydane przez biegłych opinie wyjaśniają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a ich fachowość i rzetelność nie została w żaden sposób podważona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2020 r., I UK 131/19, LEX nr 3207992).

W sprawie Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął, iż E. S. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek za okres od kwietnia 2012 r. do listopada 2012 r., a organ rentowy nie wywiódł apelacji w tym zakresie, w związku z tym na etapie postępowania apelacyjnego sporna była odpowiedzialność odwołującego się E. S. za wymienione zobowiązania w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 20 listopada 2016 roku. W sprawie w celu weryfikacji, jaki wpływ na stan zdrowia odwołującego się E. S. w kontekście możliwości zarządzania spółką, w szczególności możliwości złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, miały następstwa przebytego przez niego 5 maja 2012 r. udaru, dopuszczony został dowód z opinii biegłych lekarzy

sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii. Rozstrzygnięcie w sprawie Sądy obu instancji oparły na wnioskach wynikających z opinii biegłego z zakresu neurologii, uznając, że to ona miała pierwszorzędne znaczenie. Sąd Apelacyjny przychylając się do przyjęcia opinii biegłego neurologa sporządzonej w niniejszej sprawie jako miarodajnej dla oceny zdolności E. S. do zajmowania się sprawami spółki po udarze z maja 2012 r. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wyjaśnił, dlaczego w jego ocenie zasługuje ona na akceptację jako wnikliwa, odpowiadająca zasadom logiki i oparta na konkretnych zapisach z dokumentacji medycznej odwołującego się.

Skarżący w istocie kwestionuje zatem dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Podkreślić należy, iż Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Ponadto kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej stwierdzić należy, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania przepisu, którego naruszenie miałyby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na "pierwszy rzut oka". Nie jest też wystraszające, co zaznaczone zostało w rozważaniach dokonanych wyżej zastąpienie wyводу prawnego w uzasadnieniu wniosku samym tylko stwierdzeniem, że zdaniem skarżącego w świetle stawianych orzeczeniu Sądu Apelacyjnego zarzutów skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie powołuje zatem przepisów prawa, które zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania.

Zauważyć też należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego nie może być w związku z tym powołany przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który odnosi się bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów. Skarżący może dążyć do wykazania wadliwości poczynionych ustaleń faktycznych jedynie powołując się na mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, które nie sprowadza się bezpośrednio do oceny dowodów. W tym celu dopuszczalne jest odwołanie się do naruszenia art. 382 k.p.c., który może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału, a uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2021 r., I CSK 558/20, LEX nr 3302856).

Ponadto naruszenie art. 278 k.p.c. mogłoby mieć miejsce wtedy, gdyby Sąd samodzielnie rozstrzygnął o kwestiach wymagających wiadomości specjalnych bez dopuszczenia dowodu z opinii biegłych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2020 r., I UK 131/19, LEX nr 3207992), a to w sprawie nie miało miejsca.

W związku z powyższym w sprawie nie zachodzi również przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Należy też wspomnieć, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych

przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, LEX nr 786752; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2022 r., I CSK 3690/22, LEX nr 3456200). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, odstępując od obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ł.n]